

[Bertel Dahlgaard.]

uden skrupler, det ærede medlem hr. Aksel Møller fordømmende og moralsk revsende med den indgravning på sit skjold, at dette bør ændres efter valget. Selv i dag anvendte det ærede medlem hr. Aksel Møller jo ord, der måtte virke som kølleslag på det ærede medlem hr. Erik Eriksen.

Vi har været vidne til det samme skisma på den økonomiske politik's område. Det konservative parti fremsatte sin såkaldte antiinflationplan, der hejstes som en fane over den konservative hærs fremstormen mod valgkampens bulder. Efterhånden som planen blev nærmere undersøgt, må man vel sige, at fanen er sænket på halv stang — men det er dog stadig en fane. Venstre har imidlertid aldrig fylkedes om denne fane, og syv vilde heste vil ikke formå at trække det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen frem til at sige god for planen.

Ja men hvad skal man egentlig sætte sin lid til, når venstre ingen plan har og man er uenig om den konservative? Og nærmer vi os toldspørgsmålet, træder modsætningerne frem i al deres styrke, og de to partier vil ikke engang kunne enes om at skåle i et glas coca-cola.

Jeg kunne fortsætte. Lånebevillinger til udstykning og tillægsjord til små brug, til modernisering inden for fiskeriet og den mindre skibsfart er det konservative parti gået hårdt imod. Men venstre har stemt for det sammen med os.

På det kulturelle område har der som bekendt med hensyn til skolens opbygning vist sig en dyb forskel mellem venstres og de konservatives anskuelser. Jeg skal som supplement til denne oversigt over dybe modsætninger mellem venstres og de konservatives synspunkter på disse vigtige områder endnu blot tilføje, at det i og for sig er ejendommeligt, at venstre og det radikale venstre på alle disse områder har stået såmmen mod de konservative. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen vil vel herefter over for de konservative gentage hosebåndordenens berømte indskrift: skam få den, som tænker ilde derom.

Nu kunne måske nogle sige, at det, jeg her har fremført, giver det indtryk, at det vanskeligt vil kunne tænkes, at der efter valget skulle kunne opnås en enighed også omfattende det konservative folkeparti om

betydende lovgivningsområder. Den slutning vil jeg imidlertid slet ikke drage. Måske vil man erindre — det blev i øvrigt nævnt i formiddags — at det radikale venstre for 3 måneder siden ved et møde på Nyborg Strand skitserede forslag til en økonomisk politik, som skulle danne grundlaget for en vis samling af kræfterne efter valget. Disse forslag høstede meget bifald, også uden for det radikale venstres kreds. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var så venlig at sige, at det egentlig var noget lignende, han havde tænkt og sagt, og i det konservative blad Dagens Nyheder, der har det ærede medlem hr. Poul Møller som redaktør, stod der en spidsartikel, der betegnede forslagene som overmåde fornuftige. Der synes altså i disse forslag at være indeholdt noget af en generalnævner, selv om der selvfølgelig var enkeltheder deri, som ikke kunne tiltrædes af de forskellige partier. Men efterhånden som valget nærmer sig, er det, som om man får brug for noget, der kan øge modsætningerne. Så skal befolkningen med vold og magt bibringes den opfattelse, at den står adskilt i to uforenelige blokke, hvoraf den ene skal sejre over den anden og påtrykke den sin vilje.

Jeg vil gerne sige meget stærkt, at det radikale venstre i den nuværende situation for landet er bestemt modstander af denne tankegang; den får man ikke vor tilslutning til. Det, der er nødvendigt for landet i dag, lader sig ikke virkeliggøre af den ene halvdel af befolkningen under voldsom modstand fra den anden halvdel; det tror jeg alle må forstå, hvor forskellige ellers vore anskuelser kan være. Når valget er forbi, vil vi få at se, at her går ingen vej. Derfor er det nok nødvendigt, at vi fra alle sider lægger vor valgkamp sådan til rette, at vi er forberedt på at skulle kunne tale os til rette efter valget.

Hvad der så skal komme, når valget er forbi, hvilken regering der skal udgå af valgets resultat, kan ingen på forhånd sige, men en kampregering kan det under ingen omstændigheder blive. Hr. Axel Kristensen, venstres kommende mand — sådan må han vel opfattes, så vidt jeg forstår ham — har jo sagt, at venstre efter valget vil stå fuldkommen frit. Det er en meget forstandig tale. Vi aner nok, hvorfor han har sagt det. Det tør vel nok nu siges, at han i 1953 var